

„Dus 't was in 't voorjaar,” besloot Ciel.

„Ja, ja....” schoot Letje uit „dat was het ook.... God, maar dat is wel fuuftig jaar geleden....!”

„Bengingen we toen niet allerlei beestigheden?” vroeg Ciel. „Ja, Jan, ik herinner me zoo iets....”

„Van mien? Onmogelijk!” schertste Jan mee.

„Jawel.... ik weet nog, dat jie een geboterde jakomien tegen de spiegel van 't buffet liet kleven... dat buffet daar... ik zie het ding nog zitten...”

„Kom, kom....” spotte Jan „zoo'n vandalisme, dat zal Simon geweest zijn.”

„Nee, nee.... jie!” riep nu ook Ciel uit, „je stak wel meer boevenstroken uut!”

„Gosjes ja....” lachte Letje „en weten jullie nog, dat we dan probeerden om molenêrs van je bord te eten, zonder ze met je handen an te raken.... zoo met je tanden aan de steert beginnen.... en hem dan naar binnen werken....”

„Zouen we nog es kunnen probeeren,” lachte Simon.

„Ja!” kraaide Ciel ineens. „Jan, alla begin jie maar.... alleen met je tanden.”

„Ik heb geen tanden meer....” zei Jan wat grimmig.

„Plof!” zei Letje en ze keek naar buiten, waar een tros kastanjes juist was neergesmaakt.

Er viel een stilte en in die stilte vergleed de herinnering, liet een vage wrangheid na, die ze ondergingen zonder klaar besef.

„Hebben jullie gezien, dat de ouwe Kees de Bouvigne ook eindelijk dood is?” vroeg Jan na een oogenblik.

„Nee, stond dat in de Middelburger?” vroeg Letje.

„Kun je net begriepen,” schamperde Jan, „in de Rotterdammer; zijn douairière mot niks meer van de Middelburgers hebben.”

„En de Middelburgers niks van haar,” zei Ciel snibbig. „Toch jammer geweest ee, een mésalliance in zoo'n oud geslacht.”

„Onbegriepelijk....” zei Letje. „Enfin, 't was vóór onzen tied, maar ik weet toch nog wel, dat Ma en Pa er over praatten. Hij is geloof ik nog voor een soort eereraad gedaagd, ee? Hier bij jullie....?” vroeg ze Simon aanziende.

Deze haalde zijn schouders op, nam een broodje van de schaal.

„Nee, hij is er zelf niet geweest,” sprak Jan, „maar 't laken werd ineens tusschen hem en al de anderen weggesneden....”

„Natuurlijk!” knikte Letje. „As 't noe nog een dochter van een ambteenaar of een dokter of zoo iets geweest was, al was ze dan niet van adel, in Godsnaam.... 't bluoft altied jammer, dat sprekkt, maar zoo'n burgerkind, 'n meisje uut 'n wienkel....!”